

1

ต้าฉี รัชตกเทียนเหอปีที่แปด วันที่สิบสอง เดือนสิบเอ็ด พายุหิมะ
โหมกระหน่ำ

หิมะหนาหลายฉือ¹ ทั่วมพื้นดิน พระราชวังไ้สรพรพสำเนียงใด ๆ
ลมหิมะพัดหอบดอกเหมยไปตกอยู่ใต้ชายคาและโคมกงเต็ง² ชุกซ่อนตัว
ในความมืดมิดยามราตรีกาลอย่างเงียบงัน ทว่าเพียงไม่นานก็ถูกเกล็ดน้ำแข็ง
เบาบางปกคลุมจนสิ้น

ราตรีเงียบสงบ ทว่าภายนอกห้องบรรทมของหวงตักลับเต็มไปด้วย
เสียงอึกทึกอึ้งอล แสงไฟส่องสว่างรอบด้าน ข้าราชบริพารต่างเดินเข้าออกกัน
ขวั๊กไขว่ เหล่าขุนนางยืนนิ่งอยู่ตามชั้นบันได แต่ทุก ๆ ช่วงขณะก็อดไม่ได้ที่จะ
หันไปกระซิบกระซาบกัน

“ฝ่าบาททรงพระประชวรหนัก ถึงตอนนี้ก็หลายเดือนแล้วที่พระองค์
ไม่ได้เสด็จออกว่าราชการ ไม่รู้ว่าพระวรกายเป็นเช่นไรบ้าง”

“จริงของท่าน พอพระองค์รับสั่งให้ขุนนางทุกคนมาเข้าเฝ้ากะทันหัน

¹ ฉือ เท่ากับประมาณ 1 ฟุต

² โคมพระราชวัง (palace lantern) หนึ่งในงานฝีมือดั้งเดิมของจีนซึ่งมีรูปแบบพิเศษ เป็นโคม
ที่ทำขึ้นเพื่อใช้ในพระราชวัง เริ่มมีมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ซันตะวันออก และเป็นที่นิยมในสมัยราชวงศ์สุย
และถัง

เช่นนี้ ใจข้าก็สงบไม่ลงจริง ๆ”

“เกรงแต่จะมีใช้ชาติ เมื่อไม่นานนี้ฟังว่าฝ่าบาทประชวรอาเจียนเป็นพระโลหิตอยู่หลายเพลา ที่สำคัญคือ ทรงหมดสติไปถึงครึ่งเดือนอีกด้วย แต่ก็ไม่ทราบว่าจะจริงเท็จประการใด”

“เรื่องนี้ข้าก็ได้ยินมาเช่นกัน นี่...ช่างเถิด อย่าพูดถึงอีกเลย เราควรภาวนาให้ฝ่าบาททรงหายประชวรในเร็ววันดีกว่า”

“...”

ได้ยินคำพูดของพวกเขาเหล่านั้น หัวใจเส้าเหอก็รู้สึกเจ็บปวดยิ่งนัก เขายืนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ตรงหน้าประตูตำหนัก เนินนานกว่าจะเปิดประตูเดินเข้าไป

นอกตำหนักแสงโคมส่องสว่าง แต่ภายในตำหนักกลับจุดตะเกียงน้ำมันไว้เพียงดวงเดียว

ท่ามกลางความมืดสลัว เส้าเหอช้อนตาขึ้นมอง เขาเห็นหวงตี้เอนพระวรกายอยู่บนแท่นบรรทม หลบพระเนตรดูกลีบดอกเหมยกลีบหนึ่งกลางฝ่าพระหัตถ์ แววพระเนตรดูหมองหม่น

เส้าเหอถือถ้วยโอสถเดินเข้าไปหา “ฝ่าบาท ถึงเวลาเสวยพระโอสถแล้วพะยะค่ะ”

หวงตี้เบือนพระเนตรมา สีพระพักตร์ขาวซีดอยู่บ้าง พระขนงขมวดมุ่นเล็กน้อยยามทอดพระเนตรถ้วยโอสถในมือเส้าเหอ แต่สุดท้ายก็มิได้ตรัสอะไร เพียงยื่นพระหัตถ์มารับโอสถ จากนั้นก็ทรงยกเสวยจนหมดในคราวเดียว

รสฝาดขมแผ่ซ่านเข้ามาในปากอย่างรวดเร็ว เย็นจืดจางถ้วยโอสถลงจับปล้นก็รู้สึกคันคออย่างไม่อาจจะทานทนจนต้องกระอักไ้อออกมา เพียงชั่วครู่ โลหิตสด ๆ ก็ทะลักล้นผ่านชอกนิ้วและหยดลงบนผ้าห่มใหม่ลวดลายเมฆาขาวสะอาด เป็นที่เด่นชัดแก่สายตา

เส้าเหอดวงตาแดงก้ำ น้ำเสียงแผ่วส่ออื่น “ฝ่าบาท...”

เย็นจืดจางมือขึ้นเช็ดหยดเลือดที่มุมปาก สีหน้าสงบนิ่ง “ร้องให้ไปเ

เกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ต้องร้อง”

ยิ่งไปกว่านั้น เขาก็ตายมาบ่อยจนเกินพอ

เวียนจี้กลับชาติมาเกิดใหม่หลายต่อหลายครั้งแล้ว

ชาติแรก เขาเป็นเพียงคนธรรมดาคนหนึ่ง ออกไปซื้อของในวันก่อนวันเกิดปีที่ยี่สิบสี่ นับแต่นั้นมาก็ไม่มีโอกาสได้กลับมาอีกเลย

ชาติที่สอง เขามาเกิดเป็นไท่จื่อ³แห่งต้าฉี หลังจากขึ้นครองราชย์ เนื่องจากไม่ต้องแก้วิกฤติภัยจึงปกครองบ้านเมืองอย่างไม่ดีไม่เลวอยู่แปดปีสุดท้ายยามสิ้นปีที่แปดก็ถูกแคว้นซื่อฟิงจากแดนเหนือบุกโจมตีจนเมืองหลวงแตกพ่าย เยียนจี้หลบตาลงในตำหนักเซวียนจิ้งท่ามกลางกองเพลิง ครั้นล้มตาขึ้นอีกครั้งก็พบว่าเขาได้ย้อนกลับมาตอนที่ตัวเองเพิ่งขึ้นครองราชย์เสียแล้ว

ชาติที่สาม ราชสำนักกระส่ำระสาย ไม่คาดคิดว่าพระปิตุลา⁴ซึ่งเป็นพระญาติสนิทจะซุกซ่อนความคิดมาดร้ายไว้ ทั้งยังสมคบคิดกับแคว้นซื่อฟิงกว่าเยียนจี้จะรู้ตัวก็หายไปเสียแล้ว สุดท้ายเขาก็ต้องพบจุดจบเช่นเดิม

บัดนี้มาถึงชาติที่สี่แล้ว

ชาตินี้เยียนจี้ดวงดูลออำนาจราชสำนัก ค่อยๆ ตัดทางหนีที่โล่งของเยียนโจวทีละน้อย ต่อมาก็เนรเทศออกไปไกลถึงแปดพันหลี่⁵ จากนั้นจึงสั่งกริธาทัพ กรำศึกไปทั่วทั้งแปดทิศ นำทหารบุกโจมตีเมืองหลวงของแคว้นซื่อฟิงด้วยตนเอง ต้าฉีสงบร่มเย็น ได้หล้ามีแต่สันติสุข

ประสบความสำเร็จ เปี่ยมด้วยชื่อเสียง เกียรติยศพร้อมพรุ่ง

ถึงเวลายุติทุกสิ่งแล้ว

เยียนจี้หลบตาลง พลังเอนกายลงบนแท่นบรรทมซ้าๆ เขาหวนคิดถึงสิ่งที่พบเจอตลอดหลายปีที่ผ่านมา

³ คำเรียกตำแหน่งรัชทายาท

⁴ (ราชาศัพท์) เรียกพี่ชายของพ่อ (ลุง) หรือน้องชายของพ่อ (อา) ในที่นี้เยียนโจวมีศักดิ์เป็นอา

⁵ 1 หลี่ หรือหลี่ เท่ากับประมาณ 500 เมตร

เริ่มจากความไร้เดียงสาบ้าระห่ำ ทั้งหัวเราะด้วยความสุขสมและก่นด่าด้วยความคั่งแค้น ต่อมาก็ต้องต่อสู้ดิ้นรนกับชะตาชีวิตขึ้น ๆ ลง ๆ จบจบจบ บัดนี้เขาเหลือเพียงความด้านชาและเหนื่อยล้า หลายต่อหลายชาติภพ หลายต่อหลายปี ครั้นลองคิดดูแล้ว กลับพบว่าตนเองไร้ซึ่งความอาลัยใดๆ

จบสิ้นกันไปเสียทีก็ดี

คิดได้ดังนี้หัวใจรู้สึกเป็นอิสระ คลายความหนักอึ้งลงบ้าง เย็นจืด ลืมตาพลงก้มลงมองกลีบดอกเหมยบนฝ่ามือที่บัดนี้เปราะเป็อนด้วยโลหิต นานสองนานจึงยิ้มออกมา

ช่างแยมยิ้มได้ดังมานัก

ดวงตาดอกท้อ^๖โค้งรี กลีบดอกเหมยสะท้อนอยู่ในแววตาคู่นั้น ยังมีไฟน้ำตาสีแดงเข้มปรากฏอยู่ใต้หางตา เพียงขม้ายปรายตากิ่งดงาม ทรงเสน่ห์ยิ่ง

หากแต่รอยยิ้มนี้กลับทำให้หัวใจเส้าเหอเจ็บปวดขึ้นเป็นทวีคูณ

เขาไม่ได้เห็นเย็นจืดยิ้มเช่นนี้มานานมากแล้ว

เย็นจืด...ซึ่งเหอดีแห่งตำจี นับตั้งแต่ราชาภิเษก เหล่าขุนนางล้วนได้เห็นเพียงพระพักตร์เย็นชาไร้อารมณ์ ราวกับพระองค์แยมพระสรวลไม่เป็น กระนั้น ไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์ก็ยังคงทอดพระเนตรมองทุกผู้ด้วยสีพระพักตร์เฉยชา ไม่ยินดียินร้าย

ทว่าเส้าเหอยังจดจำวันหนึ่งกลางฤดูวสันต์เมื่อหลายปีก่อนได้ ครั้งนั้น เขาผ่านไปท่าหนักเขวียนจิ่ง บังเอิญหันไปเห็นองค์ไท่จื่อเย็นจืดทรงกำลังเด็ดดอกเหมยอยู่บนบันไดหน้าพระตำหนัก มุมพระโอษฐ์ยิ้มก่น้อยๆ แลดูทั้งชุกชุนทั้งมีเสน่ห์

เส้าเหอจ้องเย็นจืดด้วยดวงตาแดงก่ำ

“คนข้างกายเราจะเจ้าน้ำตาเช่นนี้ไม่ได้” เย็นจืดเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ของที่เรานำไปให้ราชครู ได้ส่งไปแล้วหรือ”

^๖หมายถึง ดวงตาริ แพนขนดงาม แวตตาพรพรพรว ลือถึงคนทั้งดงามทรงเสน่ห์

เส้าเหอพยักหน้า “ส่งไปแล้วพะยะค่ะ”

“เช่นนั้นก็ดีแล้ว ราชครูอุปนิสัยสุขุมเยือกเย็น มอบหมายหน้าที่ให้เขาไว้เช่นนี้เราก็คงหมดหวัง” กล่าวจบเยียนจี้ก็ซ่อนตามองเส้าเหอ “ต่อจากนี้ไปเจ้าเองก็ต้องรอบคอบให้มาก มีเรื่องอันใดให้ปรึกษาราชครู เข้าใจหรือไม่”

คำพูดเช่นนี้ฟังแล้วคล้ายการสั่งเสีย ทำเอาเส้าเหอใจร้อนรนจนงยหน้าขึ้นในทันที แต่สิ่งที่เขาเห็นก็คือหวังดีทรงกำลังเอนพระวรกาย พระเนตรหลับพริ้มอยู่บนแท่นบรรทม สีพระพักตร์อ่อนล้ายิ่ง

เส้าเหอจึงขยับไปชั่วขณะ เขาพยายามฝืนยิ้ม “บ่าวทราบแล้ว ฝ่าบาท ทรงพักผ่อนนอนอมพระวรกายเถิดพะยะค่ะ วันพรุ่งเป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของฝ่าบาท มหาเสนาบดีฟู่กับแม่ทัพเฮ้อเป็นห่วงพระองค์ยิ่งนัก ทั้งสองท่านพากันส่งสารมาหลายฉบับทีเดียว คิดดูแล้วอีกไม่นานคงกลับมาถึงราชครูเสียเองก็ท่วมเทแรงกายแรงใจเตรียมงานฉลองถวายแด่พระองค์ไว้ นานแล้วอีกด้วย”

เขาก็มหันหน้า เอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “ฝ่าบาท...หลายต่อหลายคน ล้วนปรารถนาให้พระองค์ทรงพระเกษมสำราญ พระองค์จะไม่ทรงเป็นอะไรแน่พะยะค่ะ”

นิ้วมือของเยียนจี้กระทบตุ๊กที่หนึ่ง พลังส่งเสียงตอบรับในลำคอ

เส้าเหอมิได้พูดอะไรอีก เพียงเอ้อมมือมาหยิบถ้วยโอสถกลับไปที่ค้อมเอวค้ำับ ก่อนจะหมุนกายเดินออกจากตำหนัก

เมื่อประตูตำหนักปิดสนิท เยียนจี้ซึ่งเดิมเอนกายอยู่บนแท่นบรรทม ก็อตัวขึ้นพลังปิดปากกระอักไอบอย่างรุนแรง โลหิตสดๆพลันทะลักผ่านซอกนิ้วออกอย่างไม่มีที่ท่าจะหยุด

ฝ่ามือเริ่มรู้สึกเหนียวเหนอะหนะหนักขึ้นเรื่อยๆ เยียนจี้ยังคงไอบอยู่เช่นนั้น ภาพตรงหน้าเริ่มรางเลือนขึ้นเรื่อยๆ เขาหันหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง จ้องมองดูห้องฟ้ายามราตรีและแสงไฟสลัว นิ่งอยู่เป็นนานจึงค่อยหลับตาลง

เขามองเห็นภาพเหตุการณ์มากมาย

ชาติที่หนึ่ง ชีวิตธรรมดาแสนเรียบง่าย

ชาติที่สอง ยามเมืองหลวงของตำฉี่แตกพ่าย เส้นขอบฟ้าพลันล้อมด้วยสีแดงฉาน ตำนกษेत्रียนจึงตกอยู่ท่ามกลางกองเพลิง

ชาติที่สาม พลบค่ำที่ถูกวางยาพิษจนตาย เพราะพลาดพลังไวใจเยียนโจ้วผู้ให้ความอ่อนโยนปิดบังตัวตนจอมปลอม

ชาติที่สี่ กองทัพบุกตีเมืองหลวงแคว้นซื่อฟิง ภาพของเยียนโจ้วที่ถูกเนรเทศไปไกลแปดพันลี้ ตำนกษेत्रียนจึงอันอึมครึม ตลอดจนกลิ่นยาที่ไม่มีวันจางหาย น้ำตาของเส้าเหอ ยังมีโบหน้าเย็นชาไร้อารมณ์ของตนตลอดแปดปีนั้นอีก

ภาพเหล่านี้ผุดขึ้นในหัวสมองของเยียนจี้แล้วจากไปอย่างรวดเร็ว สุตท้ายก็มาหยุดอยู่ที่ความทรงจำแรกสุด

เด็กหนุ่มสวมชุดหุรหาวควบตะบึงอาซาในเมืองหลวง เมื่อถึงหัวมุมถนนก็หันกลับมา รอยยิ้มสดใสเปี่ยมเสน่ห์ ดวงตาพราวระยับสุกใส

ยามนั้นไปไม้เฟิงเริ่มผลิ สีฤดูล้วนสงบสุข หนุ่มน้อยก็งดงามยิ่ง

เยียนจี้แย้มยิ้มอ้างว้าง นิ้วมือตกลงไร้เรียวแรง

เหตุการณ์ที่ผ่านมานั้น

สุตท้ายก็ไม่อาจหวนกลับคืน

ต้นฤดูวสันต์ เดือนสาม อากาศแปรปรวนประเดี๋ยวร้อนประเดี๋ยวอุ่น

เยียนจี้เอนกายอยู่บนแท่นบรรทม ชายแขนเสื้อเล็กชิ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นข้อมือขาวนวลเอื้อให้แพทย์หลวงเจิ้งตรวจชีพจรได้โดยง่าย

นอกบัญชรแสงตะวันสาดส่อง นภากระจ่างใส สายลมพัดเอื่อยดอกท้อแบ่งบานงดงาม เยียนจี้ขมดุษอยู่เงียบๆ ด้วยแวตาสงบหนึ่ง

เขาไม่นึกเลยว่าตัวเองจะยังมีตาตื่นขึ้นมาได้อีกครั้ง

การกลับมาเกิดใหม่หลายครั้งหลายคราก่อนหน้านั้น เขานึกว่าเป็นเพราะตำฉี่ลั่นชาติ คิดว่าเป็นเพราะจุดจบของตัวเองเลวร้ายเกินไปจึงได้โอกาสกลับมาเกิดใหม่อีกครั้ง ทว่าชาติที่แล้วตำฉี่รุ่มเย็น ใต้หล้าสงบสุข ไม่มี

เหตุผลใดที่จะต้องกลับมาเกิดใหม่อีกแล้วแท้ ๆ

เยียนจี้หลูบตาลง การได้ย้อนกลับมาในปีที่เพิ่งขึ้นครองราชย์อีกครั้ง
มิได้ทำให้เขารู้สึกยินดีเลยแม้แต่น้อย ยามนี้เขามิเพียงความอ่อนล้าอัดแน่น
ลุ่มอก

หลายปีผ่านไป ทุกครั้งก็ต้องจมอยู่ในวังวนการเมืองและความตาย
มาตลอด เขาเห็น้อยล้าเต็มทน

ระหว่างที่หนึ่งเงียบอยู่นั้น แพทย์หลวงเจิ้งซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้าก็ตรวจ
ชีพจรเสร็จพอดี แพทย์หลวงหุดมือกลับแล้วกล่าว “ฝ่าบาททรงหมดสติไป
กว่าครึ่งเดือน ยามนี้เพิ่งทรงฟื้นจากพระอาการประชวร พระชีพจรยัง
อ่อนแรง แต่ขอเพียงดูแลพระพลานามัยให้มากก็จะกลับมาดีเองพะยะค่ะ
ช่วงนี้พระองค์ต้องทรงระวังเรื่องพระกระยาหาร ไม่ว่าจะน้ำจืด อาหาร
รสจัด หรือเนื้อสัตว์ก็ไม่อาจเสวยได้ ทั้งยังต้องทรงระวังมิให้เครื่องเคลียด
อีกครู่กระหม่อมจะเขียนเทียบพระโอสถถวาย ฝ่าบาทเสวยหนึ่งครั้งก่อน
บรรทมสักครึ่งเดือนนะพะยะค่ะ”

เยียนจี้รับคำ เล้าเหวรู้งานยิ่ง รีบหยิบลว่มโอสถของท่านหมอลง
ขึ้นมาถือไว้เอง หลังจากถวายค่านับแล้วก็ตามท่านหมอออกจากตำหนัก
ไปด้วยกัน

ภายในตำหนักปล้นเงียบสงบขึ้นมาอีกครั้ง เยียนจี้เอนกายบนแท่น
บรรทม สีหน้าเหนื่อยหน่ายยิ่ง

ยามนี้เขาต้องการรู้เพียงว่า จะอย่างไรจึงจะยุติการกลับมาเกิดใหม่
นี้ได้ หากกุญแจสำคัญที่ใช้หยุดวงจรการเกิดใหม่นี้ได้ อยู่ที่ความสงบร่มเย็น
ของตำถ้ำ แล้วมันจะเป็นอะไรกัน

เยียนจี้หลับตาลง พยายามหวนนึกถึงความทรงจำจากภพชาติก่อน ๆ
อย่างละเอียดลออตั้งแต่ต้นจนจบ เกิดแล้วตายครั้งแล้วครั้งเล่า เส้นทางชีวิต
ของแต่ละชาตินั้นไม่ค่อยคล้ายคลึงกันมากนัก จะว่าไปสิ่งเดียวที่เหมือนกัน
คือ...

เยียนจี้ลืมตาขึ้นทันควัน เวลาตาย!

ฉับพลันเขาก็ค้นพบว่า ในทุกชาตินั้นเขาจะตายหนึ่งวันก่อนหน้าวันเกิด อายุสี่สิบสี่เสมอมา!

เรื่องนี้ผิดปกติยิ่ง

ชาติแรกอธิบายได้ว่าเป็นอุบัติเหตุ ชาติที่สองและสามก็เป็นเพราะเขา ไร้ความสามารถ แต่ในชาติที่สี่ตำราจึงรุ่งเรื่องสงบสุข ตัวเขาเองแม้เกิดมาร่างกาย อ่อนแอตั้งแต่เด็ก แต่ก็ไม่เคยเจ็บป่วยร้ายแรงอะไร ทว่าในปีนั้นเขากลับ ป่วยหนักไม่มีทางรักษาขึ้นมา

เช่นนี้หากเขาหาวิธียุติวงจรการเกิดใหม่ไม่ได้ เขาก็จะต้องกลับมา เกิดใหม่อยู่อย่างนี้ ตายไปแล้วเกิดใหม่อีกครั้ง เวียนซ้ำไม่รู้จบ

นิ้วมือของเขาสั่นระริกอย่างไม่อาจต้านทาน

ต้องตายจากไปในวัยที่ชีวิตพร้อมพรั่งที่สุด จากนั้นก็ต้องย้อนกลับไป สู่ห้วงเวลาที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนอีกครั้ง ครั้นแล้วครั้นเล่าที่ต้องสัมผัสกับความตาย ทั้งด้านชา ทั้งเหนื่อยหน่าย

มันช่างยากเกินจะรับไหว

ฉับพลันในใจบังเกิดความสิ้นหวังอย่างสุดแสน

“ฝ่าบาท”

ระหว่างที่ห่อห้อยอยู่นั้นพลันได้ยินน้ำเสียงในกังวานที่ข้างหู เย็นจืด เย็นหน้าขึ้นก็เห็นเส้าเหอยืนมองเขาอยู่ข้างๆ สองมือกอดเสื่อคลุมกันลม ตัวหนึ่ง ดวงตาสีดำลับคุ่นนั้นเปี่ยมไปด้วยความห่วงหาอาทร

เย็นจืดก็ยกยิ้มที่มุมปากอย่างแซมซ้า เอ่ยว่า “ส่งมอหหลวงเจิ้งแล้ว หรือ”

เส้าเหอพยักหน้า “ส่งแล้วพะยะคะ พระโอสถที่ท่านมอหหลวงเจิ้ง เขียนไว้ให้ บ่าวได้ส่งให้คนเตรียมไว้แล้ว”

เส้าเหอว่าพลางสืบท่าไปข้างหน้าแล้วสวมเสื่อคลุมผูกเชือกให้เย็นจืด เขากล่าวต่อ “ฝ่าบาท วันนี้อากาศค่อนข้างเย็น ทรงฉลองพระองค์ให้หนา น้อยจะดีกว่า พระองค์เพิ่งจะทรงฟื้นจากพระอาการประชวร ดังนั้นต้อง ระมัดระวังให้มาก”

เส้าเหอในวัยนี้อายุยังน้อย ยังมีได้ประสบกับการทรยศหักหลังมากมายนัก แวดตายังคงสุกใส หัวใจยังคงซื่อบริสุทธิ์ เทียบกับเส้าเหอในอีกหลายปีให้หลังที่สงวนท่าทีและเก็บตัวผู้นั้นแล้วราวกับเป็นคนละคนเลยทีเดียว ทว่านิสัยชอบจ้ำจี้จ้ำไชยังคงเหมือนเดิมไม่ผิดเพี้ยน

ใจของเยียนจี้สงบลงอย่างบอกไม่ถูก เขากะระขับเลื้อยคลุ่มบนกายให้แน่นขึ้นอีกก่อนจะส่งเสียงอึมเป็นการตอบรับ

เส้าเหอเห็นว่าสีพระพักตร์ของฝ่าบาทไม่ขาวซีดเหมือนเช่นก่อนหน้า ก็รู้สึกดีใจขึ้นมาทันที “เมื่อครู่บ่าวสั่งให้ห้องเครื่องจัดพระกระยาหารรสอ่อนเอาไว้ให้ คิดว่าฝ่าบาทต้องโปรดแน่ๆ”

“อึม”

“ยังมีอีกเรื่องพะยะค่ะ พอทราบฝ่าบาททรงฟื้นแล้ว หวังเยียบ⁷ ก็เสด็จมารอเข้าเฝ้าพระองค์อยู่ที่ห้องทรงพระอักษรอยู่นานทีเดียว ทรงว่าเป็นกังวลถึงพระองค์อยู่ตลอด ฝ่าบาทจะทรงให้เข้าเฝ้าหรือไม่พะยะค่ะ”

เป็นกังวล?

น่าจะบอกว่าอยากมาดูว่าหลังจากนั่งบัลลังก์แล้วเรายังคงควบคุมง่ายเหมือนเช่นแต่ก่อนหรือไม่มากกว่า

เยียนจี้เก็บงำแววตาเย็นชาของตนไว้ก่อนจะกล่าว “ย่อมต้องให้เข้าพบแน่นอน แต่ในเมื่อรอมานานแล้ว ก็ให้รอต่ออีกสักหน่อยแล้วกัน ไปเรียกคนให้ยกอาหารเข้ามา”

เส้าเหอขานรับพลางค้อมเอวคำนับ จากนั้นจึงเดินออกจากตำหนักไป

เยียนจี้ค่อยๆ ลุกขึ้นแล้วเดินออกไปเบื้องนอก ยามเดินผ่านคั่นฉ่องสำริดข้างผนังก็พลันชะงัก เขามองเห็นเงาสะทอนของตนอยู่บนผิวกั้นฉ่องเรียบลื่นนั้น ใบหน้าหนึ่งสงบไร้อารมณ์ เช่นเดียวกับตัวเขาในช่วงแปดปีนั้น ไม่มีผิด

ทันใดนั้นเขาก็นึกถึงจุดจบของตัวเองในชาติที่แล้วขึ้นมา ในตอนที่

⁷ คำสรรพนามเรียกผู้มึนบรรดาคักดีเป็นห้วง (อ๋อง) ด้วยความเคารพ

เขากำลังเลอะเลือนนั้นก็ได้เห็นใบหน้าที่ครั้งหนึ่งเคยเจิดจรัสทรงเสน่ห์ของตน
เขายืนนิ่ง เงียบงันอยู่เนิ่นนาน ทันใดมุมปากก็ยกขึ้น เขาแลเห็น
คนในคันท้องแย้มยิ้มตาม ดวงตาดอกท้อดงาม แวตาราอาระยับ หางตา
โค้งรีเล็กน้อย ชับแน่นใฝ่น้ำตาสีแดงให้ดูโดดเด่น ช่างดงามชุกช้นสุด
พรรณนา

เขายืนมือไปลูบไล้ใฝ่น้ำตาของเด็กหนุ่มในคันท้องอย่างแผ่วเบา
ผจญเดือนปีอันแสนทุกข์ทรมานกระเสือกกระสนที่สุดมาแล้ว แม้มีรู้ว่า
หนทางข้างหน้าจะต้องพบเจอสิ่งใด แต่ในเมื่อได้กลับมาเกิดใหม่อีกครั้งใน
ชาตินี้ จะให้ใช้ชีวิตเช่นผีดิบเดินได้ตั้งครั้งก่อนได้อย่างไร
สีหน้าเช่นนี้ต่างหากถึงจะเป็นตัวเขาที่แท้จริง

2

หลังจากกินอาหารแล้ว เยียนจี้ก็กลับเข้ามาในตำหนักอีกครั้ง เล้าเหอเดินเข้ามาหาพร้อมกับเตาอุ่นมือ¹ หลังจากวางมันไว้ในอ้อมแขนของเยียนจี้แล้วจึงค่อยออกไปเชิญเยียนโจวมาเข้าเฝ้า

ตามมุ่มห้องเฝ้าไม้หลิว² กำจายกลิ่นหอมกรุ่นกลิ่นอายสูงส่ง เยียนจี้เอนกายบนแท่นประทับ จ่อมจมอยู่ในภวังค์

เวลานี้สิ่งที่เขาต้องการทำคือหาสาเหตุของการกลับมาเกิดใหม่ไม่รู้จบนี้แล้วยุติมันเสีย แต่จะหาคำตอบนั้นมาได้อย่างไร เขาเองก็ยังไม่รู้

ทว่าระหว่างที่ต้องหาคำตอบนั้นก็ยังมีปัญหาอื่นที่เยียนจี้ต้องเผชิญอีก

อาทิ หลินซินหวัง³ เยียนโจวผู้นี้

ไไหนจะยังมีเรื่องแคว้นซือฟิงในแดนเหนือนั้นด้วย

อันที่จริงทั้งสองเรื่องนี้เยียนจี้มิได้เป็นกังวลเท่าใดนัก เพราะในชาติก่อนก็เอาชนะมาแล้ว ครั่งนี้จึงไม่มีเหตุผลอันใดที่จะทำให้เขาพ่ายแพ้ได้ เพียงแต่

¹เตาพกให้ความอบอุ่นที่คนจีนโบราณใช้ในหน้าหนาว มีลักษณะเป็นทรงกลมหรือทรงรี ส่วนใหญ่ทำจากทองแดง มีขนาดพอดีมือ และมักมีหูหิ้วคล้ายปั้นน้ำชา ภายในบรรจุถ่านหรือขี้เลื่อยร้อน

²ไม้พะยุง เป็นไม้จำพวกโรสวูด (rosewood) เนื้อไม้สีแดง กลิ่นหอม มีสรรพคุณเป็นยา

³“ซินหวัง” บรรดาศักดิ์ชั้น 7 ของหวัง ซึ่งเป็นลำดับสูงสุด ตำแหน่งนี้จะแต่งตั้งให้แก่เหล่าโอรสและพี่น้องผู้ชายของจักรพรรดิเท่านั้น

ในแปดปีนั้นเขาต้องเสียแรงกายแรงใจไปมีใช้น้อย ยามนี้ได้กลับมาเกิดใหม่ แม้จะรู้ว่าชัยชนะอยู่ในกำมือ ทว่าเขาอยากใช้ชีวิตให้ผ่อนคลายกว่าเดิมสักหน่อย

ส่วนเรื่องอื่นๆ เขาจะไม่ตีตนก่อนไข้ เจอปัญหาอะไรก็ค่อยแก้ไปทีละเปลาะแล้วกัน

คิดได้ดังนี้หัวใจก็ค่อยสงบลง เย็นใจยิ่งยหน้า ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา

เพียงครู่เดียวประตูตำหนักก็เปิดออก เย็นใจเดินเนิบนาบเข้ามาเวลานี้เขายังดำรงตำแหน่งชินหวังผู้สูงศักดิ์ อยู่เหนือผู้ใดในต้าฉี ศิระชะสวมกวน⁴ที่ทำจากหยก ชุดที่สวมใส่หรูหรางดงาม สูงศักดิ์ผ่าเผยยิ่งนัก ทว่ายามที่เย็นจิ้มมองดูอีกฝ่าย ก็อดไม่ได้ที่จะนึกถึงฤดูสารทปีนั้น ภาพของ เย็นใจในสภาพสกปรกซอมซ่อถูกเนรเทศไปยังดินแดนหนาวเหน็บอันไกลโพ้นกว่าแปดพันหลี่

เช่นนี้เอง เย็นจี้จึงรู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมาบ้าง

เย็นจี้คลี่ยิ้มน้อยๆ “พระปิตุลา”

เย็นใจมองประเมินเขาเจียบๆ ครู่หนึ่ง ครั้นเห็นท่าทีของเขายังคงเหมือนเช่นแต่ก่อน ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง จึงวางใจ สีหน้าท่าทีค่อยแสดงความเป็นห่วง “ฝ่าบาททรงรู้สึกดีขึ้นบ้างหรือไม่พะยะคะ”

“ดีขึ้นมาก ทำให้พระปิตุลาต้องเป็นห่วงแล้ว”

“เช่นนั้นกระหม่อมก็โล่งใจ แต่ฝ่าบาทเพิ่งฟื้นจากพระอาการประชวร ต้องทรงระวังพระองค์ให้มาก อย่าทรงหักโหมพระวรกายจนเกินไป”

เย็นจี้ฟังศิระชะ ทว่าไม่ทันไรก็ได้ยินเย็นใจพูดด้วยน้ำเสียงทอดถอนเสียงเต็มประดาว่า “เมื่อครั้งหวงตี้พระองค์ก่อนสวรรคตกะทันหัน ก่อนสิ้นลมได้ตรัสแก่กระหม่อมไว้ว่า ที่กังวลพระทัยที่สุดก็คือฝ่าบาท ยามนี้ร่างมังกรของฝ่าบาทมีพระพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรงขึ้นมาแล้ว หากเสด็จพี่

⁴ เกี่ยวครอบมวยผมที่คนจีนยุคโบราณใช้แสดงฐานะบรรดาศักดิ์

ในโลกทรงทราบจะต้องทรงยินดีปรีดาเป็นอย่างยิ่ง”

เยียนจี้ยมจนดวงตาหทัยขณะฟังเขาพูดพล่ามไร้สาระ

ครั้นเห็นเยียนจี้ยมเช่นนั้น เยียนโจวพลันรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา รอยยิ้มเช่นนี้เขาเคยเห็นมาหลายต่อหลายครั้ง และทุกครั้งที่ยียนจี้ยมเช่นนี้ ก็มักจะตามมาด้วยคำพูดที่...ยัวโมโหคนได้ดีเยี่ยมยิ่ง

ทว่าเรื่องนี้ก็เข้าใจได้ไม่ยาก

ในวัยหนุ่มอดีตหวงตี้ต้องผจญกับการแย่งชิงบัลลังก์กับเหล่าพระเชษฐา และพระอนุชามาแล้ว แม้สุดท้ายจะเป็นฝ่ายได้บัลลังก์ก็เก๋ามังกรมาครอบครอง ทว่าในพระทัยย่อมน้อมอ่อนล้าโรยแรง เพื่อมิให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย จึงตัดสิน พระทัยมีพระโอรสเยียนจี้เพียงพระองค์เดียว

เกิดมาพร้อมชะตาโอรสสวรรค์ เยียนจี้ถูกตามใจจนเคยตัว อีกทั้งยังเป็นทีโปรดปรานของหวงตี้พระองค์ก่อนยิ่งนัก เป็นเช่นนี้นานวันเข้า ก็ไม่แปลกที่เยียนจี้จะมีนิสัยไม่คิดหน้าคิดหลัง ทั้งยังไร้ความเห็นอกเห็นใจ จะทำหรือพูดสิ่งใดล้วนไม่ไว้หน้าใคร ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดมาจากไหนก็ทำได้ใส่ใจไม่

อุปนิสัยเช่นนี้สำหรับเยียนโจวแล้วเป็นทั้งข้อดีและข้อเสีย

ข้อดีคือ ไม่ว่าจะคิดสิ่งใดก็ล้วนฉายชัดบนใบหน้า เดาทางง่าย ทั้งยังควบคุมได้ไม่ยาก

ข้อเสียคือ ก่อนจะควบคุมสำเร็จก็ต้องรำคาญใจ อดทนรับมือกับ นิสัยเสียนี้เสียก่อน

ในใจเยียนโจวเตรียมพร้อมที่จะถูกยัวโมโหเต็มที ทว่ารออยู่นานก็ ไม่ได้ยินหวงตี้ตรัสอันใด จึงเผลอเงยหน้าขึ้นมอง ก็สบเข้ากับดวงเนตรรีดิ่ง ที่จับจ้องกลับมาที่เขา “พระบิดุลา ไยจึงไม่พูดต่อเล่า”

เยียนโจวพูดไม่ออก ครั้นจะตอบว่ากำลังรอให้ฟ้าบาทตรัสเหินแถม กระหม่อมอยู่ก็กระไร

เขาชะงักไปครู่หนึ่ง กำลังจะเปิดปากก็ได้ยินเยียนจี้ซึ่งเฝ้ายืนขึ้นก่อนด้วย น้ำเสียงกลั้วหัวเราะ “แต่ว่านะ พอเห็นสีหน้าของพระบิดุลาเช่นนี้แล้วเราก้... รู้สึกซาบซึ้งใจนัก”

เยียนโจวอึ้งจันเล็กน้อย ปรายตาไปยังคันท้องสำริดที่ผนังก็เห็นสีหน้าตัวเองในนั้นบิดเบี้ยวเหยเกเลียสามส่วน อัศจรรย์ตันใจอีกสามส่วน ทั้งยังมีนางสับสนอีกสี่ส่วน ดูแล้วยากจะพรรณนาออกมาได้

เยียนโจว “...”

พอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็เห็นสีหน้าจริงจังของเยียนจี้

ช่างน่าหงุดหงิดใจเป็นที่สุด

เยียนโจวสุดทายเป็นใจลึกๆ ครั้งหนึ่ง ฝืนยิ้มก่อนจะกล่าว “เมื่อไม่นานนี้ กระหม่อมได้ไอสถบารุงร่างกายล้ำค่าหายากมา ประเดี๋ยวจะสั่งให้คนนำเข้าวัง มาถวาย หวังว่าจะช่วยให้ฝ่าบาทมีพระพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรงพะยะค่ะ”

เยียนจี้ผงกศีรษะพลางตอบ “เช่นนั้นก็ต้องขอบใจพระบิดามาก”

ในตอนท้ายเยียนโจวก็พร่ำพูดเรื่องไร้แก่นสารต่ออีกเล็กน้อย เยียนจี้ฟังพลางรับมือกับการหยั่งเชิงของอีกฝ่ายอย่างไม่สะทกสะท้านไปพลาง เยียนโจวลองใจอยู่นานก็ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ จะว่าไปเยียนจี้ก็เพิ่งอายุสิบหกปีเท่านั้น อีกทั้งยังถูกตามใจจนเสียคน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไม่น่าจะมีความคิดซับซ้อนอะไร คิดได้ดังนี้เยียนโจวจึงหยุดทบทวน

การสนทนาครั้งนี้จึงนับว่าจบลงโดยที่ต่างฝ่ายต่างพึงพอใจ

ยามอาทิตย์อัสดง หลังจากค้อมค่านับถวายบังคมแล้ว เยียนโจวก็ออกจากตำหนักเชวียนจิ้งไป

เยียนจี้มองตามหลังอีกฝ่ายจนลับตา จากนั้นจึงลูบคางก่อนหัวเราะออกมา เหตุใดแต่ก่อนเขาไม่เคยรู้เลยว่าพระบิดาผู้นี้ของเขาจะหลอกลวงอย่างไม่น่าเชื่อถึงเพียงนี้

แต่จะว่าไปก็ไม่แปลก

ในสองชาติแรก⁵ ที่มาเกิดที่นั่นนั้น ชาติหนึ่งเขาเป็นคนเหยียบขี่ไก่ไม่พ้ออีกชาติก็ไว้ใจเยียนโจวชนิดไม่ลืมหูลืมตา เยียนโจวไม่มีทางผิดลั้งเกตุว่าเขา

⁵ หมายถึงชาติที่ 2 และชาติที่ 3 ส่วนชาติแรก ตัวเอกเป็นคนธรรมดาในยุคปัจจุบัน

มีพิธีอะไรเป็นแน่ ส่วนชาติที่แล้ว⁶ เป็นเพราะได้ผลพวงมาจากสองชาติก่อนหน้า นิสัยของเขาจึงเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง เช่นนี้เองเยียนโจวจึงเริ่มไหวตัวเพิ่มความระแวงระวังขึ้นมา แน่نونว่าเรื่องของชาติที่แล้วจะเอามาเป็นเกณฑ์ของชาตินี้ไม่ได้

ส่วนยามนี้นั้น เยียนจี้คิดว่าตัวเองมีพรสวรรค์ในการสวมบทใส่ชื่อเบาปัญญาไม่น้อยเลยทีเดียว

เยียนจี้เอนกายบนแท่นประทับครู่หนึ่ง ครั้นเริ่มรู้สึกง่วงเหงาห่มื่อในอ้อมแขนเริ่มเย็นลงจึงเอาออกมาวางไว้ข้างๆ

เส้าเหอเข้ามาเห็นพอดีจึงก้าวมาหยิบออก แล้วแทนที่ด้วยเตาอุ่นมืออันใหม่ จากนั้นก็ค้อมศีรษะกล่าวเบาๆ “ฝ่าบาท ราชครูโจวอายุมากแล้วเมื่อไม่กี่วันก่อนเพิ่งจะลาออกจากราชการกลับไปอยู่บ้านเกิด ตำแหน่งจึงว่างลง ทางกรมพระคลังจึงได้ร่างรายชื่อถวายให้ฝ่าบาททรงตัดสิน บรรดาผู้ที่มีชื่ออยู่ในนี้ล้วนมารออยู่หน้าตำหนักแล้ว ฝ่าบาทจะโปรดให้เข้าเฝ้าหรือไม่พะยะค่ะ”

ตำแหน่งราชครูแห่งตำหนักนั้นสำคัญยิ่ง

เหตุเพราะในพระราชปณิธานของบูรพกษัตริย์นั้น มีธรรมเนียมปฏิบัติข้อหนึ่งกล่าวว่า หวงตี้เถลิงราชย์ยามใด ให้ราชครูอาศัยร่วมตำหนัก หนึ่งทศวรรษจึงหยุดได้

แม้การอาศัยร่วมตำหนักที่ว่าจะแยกกันเป็นตำหนักในและตำหนักนอก แต่การที่ขุนนางได้ใกล้ชิดกษัตริย์ถึงเพียงนี้ นับว่าได้รับเกียรติเหนือธรรมดา ไม่ว่าผู้ใดยอมปรารถนาที่จะไขว่คว้าให้ได้มา

นิ้วของเยียนจี้กระตุกเล็กน้อย “เรียกพวกเขาเข้ามา”

เส้าเหอขานรับ สองมือทูนหนังสือรายชื่อขึ้นถวาย จากนั้นก็หมุนกายเดินออกไป

เยียนจี้หลุบตาลงพลางเปิดหนังสือรายชื่อในมืออ่านดู ไม่นานประตู

⁶ชาติที่ 4

ตำหนักส่วนนั้นก็เปิดออกอีกครั้ง คนจำนวนหนึ่งเดินเข้ามาอย่างเป็นระเบียบ แล้วมาหยุดยืนอยู่ข้างแท่นประทับ เล้าเทอยืนอยู่ด้านหน้าสุด ถวายคำนับ พลาทกล่าว “ฝ่าบาท ทุกคนมาถึงแล้วพะยะค่ะ”

เยียนจี้ส่งเสียงอึมแทนคำตอบแล้วเงยหน้าขึ้นมอง บรรดาคนตรงหน้า ล้วนแล้วแต่อายุยังน้อย บ้างก็มีท่าทีประหม่าเขินอาย บ้างก็ดูสุขุมหนักแน่น เยียนจี้เฝ้ามองดูทีละคนจนไปหยุดอยู่ที่คนชุดขาวที่ยืนอยู่ทางซ้ายมือสุด

คนผู้นั้นยืนก้มศีรษะ ใบหน้าครึ่งหนึ่งถูกบดบังในเงามืดจึงมองไม่ชัดเจน ส่วนอีกครึ่งอยู่ใต้แสงสลัว เผยให้เห็นดวงหน้าหนุ่มหล่อหมดจด คนผู้นั้นเดิมทีก้มหน้าอยู่ ครั้นสัมผัสถึงสายตาของเยียนจี้ก็เงยศีรษะขึ้น คิ้วเรียวยาว นัยน์ตาดำลึกลับลึล่ำ ทางตาขยับไหว แววตาพราวระยับ เปี่ยมเสน่ห์ตราตรึงใจยากลิมเลื่อน

ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นว่านิ้วของเยียนจี้ที่จรดอยู่บนหน้าหนังสือนั้นสั่นเทาขึ้นมา

เขาไม่จำเป็นต้องเปิดดูหนังสือรายชื่อในมือก็รู้ได้ว่าชายหนุ่มตรงหน้าคือใคร

เซี่ยเหวินจ้าว ฉายาเวินซิง เฉลียวฉลาด มีเมตตา อุดมการณ์งดงาม ชื่อเสียงขจรขยายทั่วเมืองหลวงจากความเรียงว่าด้วย“กุศโลบายจักรพรรดิ” ต่อมาได้รับตำแหน่งราชครู คอยประคับประคองให้ความช่วยเหลือเขามาตลอดแปดปี นโยบายที่เขียนเพื่อการบริหารในราชสำนักและวางแผนการสงครามก็ล้วนแสดงถึงอัจฉริยภาพ สมแล้วที่มีปัญญาช่างรูปลักษณ์หงส์ทั้งชาญฉลาดทั้งพิลาสล้ำเหนือผู้ใด

ในชาติที่แล้ว เซี่ยเหวินจ้าวคือคนที่เยียนจี้ไว้วางใจ

ไว้วางใจขนาดที่ว่า ช่วงที่กรีธาทัพบุกตีเก้าแคว้นเขาสามารถมอบอำนาจในการดูแลราชสำนักไว้ในมือเซี่ยเหวินจ้าว หรือในยามที่เขาป่วยหนักจนได้แต่นอนนอนชมอยู่บนเตียงและรู้ว่าตนเองมีชีวิตอยู่อีกไม่นาน ก็สามารถวางใจมอบพินัยกรรมและลัญจกรหยกให้แก่เซี่ยเหวินจ้าว มอบหมายให้อีกฝ่ายเป็นผู้เลือกหวงตี๋ตำหนักพระองค์ใหม่หลังจากที่เขาจากไปแล้วได้

และเซียเหวินจ้วก็ไม่เคยทำให้เยียนจี้ผิดหวังเลยสักครั้ง

เมื่อเห็นเยียนจี้เอาแต่จ้องเซียเหวินจ้ว เล้าเหอจึงค้อมกายกระซิบข้างหูเยียนจี้ว่า “ฝ่าบาท ผู้นั้นคือบัณฑิตจ้วงหยวน⁷ แห่งรัชศกเทียนหนิง⁸ ปีที่สามสิบเอ็ดพะยะคะ”

เยียนจี้ส่งเสียงอึมในลำคอ สายต่ายังคงจับจ้องไปที่ใบหน้าของเซียเหวินจ้ว มุมปากยกยิ้มงดงาม ทั้งยังคงไม่เหลือบแลหนังสือรายชื่อในมือ “เช่นนั้นก็เป็นเขาแล้วกัน”

ในสายตาผู้อื่น การตัดสินใจเช่นนี้ช่างเป็นการกระทำที่เอาแต่ใจเป็นที่สุด ครั้งได้ยินคำพูดของเยียนจี้ เหล่าผู้ที่ยืนอยู่ข้างเซียเหวินจ้วต่างแสดงสีหน้าผิดหวัง แต่ก็มีได้มีปฏิริยามากไปกว่านี้ มีเพียงคนชุดสีครามตรงกลางผู้เดียวที่ขมวดคิ้วมุ่น ทำท่าคล้ายจะเปิดปากพูด

ท่าทีของเขาค่อนข้างเด่นชัด ทุกคนหันไปมองตามสัญชาตญาณทันที เยียนจี้เหลือบตามองคนชุดครามผู้นั้นด้วยสีหน้าเรียบเฉย

คนผู้นี้มีนามว่าเว่ยเฉิง เยียนจี้รู้จักดี

กาลก่อนตอนที่เขายังเชื่อใจเยียนโจวในสองชาติ นั้น ราชครูของเยียนจี้ก็คือเว่ยเฉิง คนผู้นี้ไร้ความสามารถ ทว่ากะล่อนปลิ้นปล้อนยิ่ง ยุแหยง-ตะแคงร้ายเป็นที่หนึ่ง สร้างความรำฉานให้ผู้อื่นถนัดนัก ในชาติแรกก็ยุยงให้เยียนจี้แตกหักกับขุนนางที่ภักดี ปล่อยปละละเลยราชกิจ ชาติที่สองในรัชศกเทียนเหอปีที่แปด ก็สมคบกับเยียนโจววางยาพิษในสุราของเยียนจี้

เยียนจี้ยังคงจำได้ว่าในหนังสือรายชื่อบรรยายถึงคนผู้นี้เช่นไร สิ่งที่พรรณนาล้วนถูกใจเขายิ่ง ประกอบกับที่ในเวลานั้นเขาใกล้ขีดสนิทสนมกับเยียนโจวมาก จึงได้ตัดสินใจเลือกคนผู้นี้

เห็นได้ว่าสิ่งที่เขาต้องสิ้นชีพด้วยน้ำมือของเยียนโจวในคราวนั้นก็ไม่นับ

⁷บัณฑิตจ้อหงวน คือตำแหน่งบัณฑิตที่สอบเข้ารับราชการได้เป็นอันดับหนึ่ง

⁸ในที่นี้หมายถึงรัชสมัยของจักรพรรดิพระองค์ก่อน เมื่อเยียนจี้ขึ้นครองราชย์จึงเปลี่ยนเป็น “รัชศกเทียนเหอ”

ว่าเป็นเรื่องอยู่ดีธรรมดา ในเมื่อเยียนโจวทุ่มเทแรงกายแรงใจถึงเพียงนี้
เยียนจี้หรีตา เอ่ยถาม “คนนั้นใคร”

เส้าเหอเหลือบมองคนผู้นั้นก่อนเอ่ยตอบ “ฝ่าบาท ท่านนี่คือคุณชายบ้าน
เสนาบดีเว่ย ฟังว่าชาวมณฑลลาวมีพรสวรรค์เหนือใคร แต่งโคลงกลอนได้ตั้งแต่
ยังเยาว์ ชื่อเสียงเลื่องลือในเมืองหลวง สมัยที่อดีตหวงตี้ยังมีพระชนม์ชีพ
ครั้งนั้นได้ทอดพระเนตรความเรียงของเขายังตรัสชมว่าปราดเปรื่องคู่ควรตำแหน่ง
ราชครูอีกด้วยพะยะค่ะ”

ชะรอยหวงตี้รัชกาลก่อนจะพระเนตรบอด

แม้ในใจจะคิดเช่นนี้ ทว่าสีหน้าก็ยังคงไม่แปรเปลี่ยน “อืม...ปราดเปรื่อง
คู่ควรเป็นราชครูหรือ ถ้าเช่นนั้น...”

แววตาของเว่ยเจิงเปล่งประกายขึ้นมาในฉับพลัน

เยียนจี้ทำคางแล้วแยมยิ้ม “ก็ยังไม่ได้อยู่ดี ในเมื่อต้องมาอยู่ร่วม
ตำหนักเดียวกับเราถึงสิบปีเต็ม ดังนั้นย่อมต้องคำนึงถึงคุณสมบัติสำคัญยิ่ง
บางประการด้วย”

ทุกคนพากันหันไปมองดูด้วยความสงสัยใคร่รู้ ก็เห็นดวงพระเนตร
ของหวงตี้ฉายแววขบขันยิ่งขึ้น ก่อนจะตรัสเบาๆว่า

“อาทิ ไบหน้า”

เจ้าอัปลักษณ์ ถอยไปเสีย

เว่ยเจิง “...”

เส้าเหอ “...”

คนอื่นๆ “...”

มีเพียงเซี่ยเหวินจ้วผู้เดียวที่ยังคงสีหน้าเช่นเดิม ยิ้มละไมมองเยียนจี้
อยู่เช่นนั้น

ครั้งนี้เทียบกับการตัดสินใจก่อนหน้านั้นยิ่งดูเอาแต่ใจมากขึ้นไปอีก
ทุกคนนั่งกันไปหลายอึดใจ สายตาจ้องจ้องไปที่ร่างของเซี่ยเหวินจ้วและเว่ยเจิง
พอมองสลบไปมาเพื่อเปรียบเทียบอยู่ครู่ใหญ่ก็ไปหยุดอยู่ที่ใบหน้าของทั้งสอง
ฝ่าย จากนั้นไม่ว่าใครต่างนิ่งเงียบไม่ปริปาก พากันกลืนคำพูดที่อยากจะเอ่ย

ออกมากลับลงคอไปจนหมด

เยียนจี้ฟังพอใจเป็นอย่างมาก “ในเมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน เช่นนั้นก็ออกไปได้แล้ว”

เป็นที่เข้าใจกันว่าคงไม่มีโอกาสอีกแล้ว ทุกคนต่างถวายบังคมแล้ว ล่าถอยไป สีหน้าเว่ยเจิงยังตั้งต้นไม่ยอมแพ้ แต่ก็ถูกหนึ่งในคนที่มาด้วยกัน สะกิดเตือน เขาจึงไม่กล้าแสดงท่าที่อันใดอีก ได้แต่ถวายบังคมแล้วทูลลากลับไป

ประตูตำหนักเปิดออกและปิดลง ภายในตำหนักกลับมาเงียบสงบอีกครั้ง

“เสนาบดีเว่ยเป็นขุนนางบริสุทธ์ชื่อตรงคงไว้ซึ่งความยุติธรรมมาตลอดชีวิต ที่รับไม่ได้ที่สุดก็คือพวกนอกกลุ่มนอกทาง ไม่คิดเลยว่าบุตรชายคนเดียวจะเป็นเช่นนี้” เยียนจี้เอนกายบนแท่นประทับ กล่าวอย่างไม่อึ้งขังขอบว่า “ไปตรวจสอบประวัติเว่ยเจิง พบอะไรก็ไม่ต้องแจ้งเรา ให้นำไปส่งเสนาบดีเว่ยก็พอ...ส่วนราชาครูให้พาไปพำนักที่ตำหนักปีก อนุญาตให้กลับบ้านพักผ่อน และเตรียมสัมภาระได้หนึ่งวัน นอกเหนือจากนี้ก็ทำตามระเบียบ”

เส้าเหอรับคำด้วยกิริยาอันสมควร จากนั้นหมุนกายเดินออกไป

เซี่ยเหวินจ้าวถวายความเคารพต่อเยียนจี้ก่อนจะเดินตามเส้าเหอไปยังตำหนักปีก

ชายเสื้อขาวพลั่วไห่ว่างก้าวแช่มช้าสุขุม

เยียนจี้ยืนมองตามเงาร่างของเขาจากด้านหลัง ผ่านไปเป็นนานจึงก้มหน้าแล้วแยมยิ้มออกมา